

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.37.854/2014/8.szám

A Kúria a dr. K Sz ügyvéd által képviselt I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r. felpereseknek a Egyenlő Bánásmód Hatóság alperes ellen esélyegyenlőségi ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, mely perbe az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a P Ügyvédi Iroda (dr. P L ügyvéd,) és helyettesítési meghatalmazással a T Ügyvédi Iroda () által képviselt beavatkozó, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 24. napján kelt 20.K.33.135/2013/16. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 18. sorszámon, az alperesi beavatkozó által 19. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelmek folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.33.135/2013/16. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperesek keresetét elutasítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen az alperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, az alperesi beavatkozónak 120.000 (százhúszezer) forint elsőfokú és 80.000 (nyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 30.000 (harmincezer) forint kereseti, 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesek a 2012. július 30-án benyújtott kérelmükben - a keresettel érintett körben - azt kifogásolták, hogy az alperesi beavatkozó az egyenlő bánásmód követelményét megsértette, mert 2012. márciusától állásidőre küldte őket. Előadták, hogy mindannyian a beavatkozó munkáltatónál érdek-képviseleti tisztséget töltöttek be, az állásidőre való küldésükkel hátrányosabb helyzetbe kerültek azokhoz képest, akik nem töltenek be ilyen tisztséget és dolgozhatnak. Az eljárás során közvetett

hátrányos megkülönböztetésre is hivatkoztak, mert - állításuk szerint - a csoportos létszámleépítés nagyobb arányban érte az érdek-képviselői tisztségviselőket. Kifejtették, hogy az alperesi beavatkozó az állásidőn való tartás helyett foglalkoztathatta volna őket, ezért kérték a munkáltató kötelezését annak okirattal való bizonyítására, hogy 2012. február 1. - 2013. január 30. között kiket foglalkoztatott az általuk betöltött munkakörökben, kölcsönzött munkavállalókkal töltötte-e be az álláshelyeiket.

Az alperes a felperesek és az alperesi beavatkozó nyilatkozatait értékelve megállapította, hogy az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8.§ s) pontjába ütköző hátrányos megkülönböztetés nem valósult meg, az állásidőre küldés az alperesi beavatkozó gazdasági helyzetének változása, a csoportos létszámleépítés miatt következett be. Összehasonlítva a felpereseket a teljes munkavállalói állománnyal, megállapítható, hogy 705 főből 461 munkavállalót (65 %-ot) - köztük a felpereseket is - a beavatkozó állásidőre küldött. 18 érdek-képviselői tisztségviselőből 12 (66 %) került állásidőre. A két csoportban nagyságrendileg hasonló arányban következett be az állásidőre küldés, ezért a kedvezőtlenebb arány nem volt megállapítható, ahogy az sem, hogy az állásidőre küldésre a védett tulajdonság miatt került sor.

Rámutatott az alperes, hogy állásidőre küldött és a csoportos létszámleépítés következtében megszűnt munkaviszonnyal rendelkező személyekkel a felperesek nem hasonlíthatók össze, mert a felpereseknek a felsőbb szakszervezeti szerv tiltakozása miatt nem szűnt meg a munkaviszonya, így egy speciális csoportot képeznek, nem hasonlíthatók össze más munkavállalói csoporttal. Összehasonlítható csoport és okozati összefüggés hiányában az állásidőn tartással megvalósuló hátrányos megkülönböztetés nem állapítható meg.

Mindezek alapján az alperes a 2013. május 24-én kelt EBH/185/7/2013. számú határozatával a felperesek kérelmét elutasította.

Az alperes határozatának felülvizsgálata iránt a felperesek keresetet nyújtottak be, amelyben utóbb pontosított kérelmük szerint csak azt sérelmezték, hogy az állásidőn tartással a beavatkozó hátrányos megkülönböztetést alkalmazott. Az alperesi eljárás során említett munkaerő-kölcsönzésre nézve a perben táblázatokat, munkaszerződést csatoltak annak alátámasztására, hogy a beavatkozó az állásidőn tartás ellenére foglalkoztathatta volna őket.

Az elsőfokú bíróság - a bizonyítás lefolytatást követően, de a bizonyítékok értékelését mellőzve - azt állapította meg, hogy a

felperesek az alperes eljárása alatt többször kérték a beavatkozó kötelezését annak közlésére és okiratokkal való igazolására, hogy az általuk betöltött munkakörökre kölcsönzött munkaerőt alkalmaz-e. Ennek a bizonyítási indítványnak az elutasítását - a bíróság szerint - az alperes nem megfelelően, sommásan indokolta, a munkaerő-kölcsönzésre ezért nem folytatott le bizonyítást. A beavatkozó a 2012. február 20.-tól a határozathozatalig terjedő időtartam egészére nem, csak június 21-ig terjedő időtartamra tett nyilatkozatot a foglalkoztatottakról. Mivel a bíróság megítélése szerint a felperesek azokkal a munkavállalókkal voltak összehasonlítható helyzetben, akiket a csoportos létszámleépítés nem érintett és akiket foglalkoztattak, a felperesek hozzájuk képest hátrányosabb helyzetben voltak, mert jövedelmük alacsonyabb volt. A bíróság szerint ezért azt kell vizsgálni, hogy a felpereseket miért nem foglalkoztatták, miért tartották állásidőn - érdek-képviselési tisztségük vagy a munkakörük megszűnése miatt. Az alperes e körben nem vizsgálódott, tévesen állapítva meg azt, hogy nincs a felperesekkel összehasonlítható csoport. A bíróság szerint azt is vizsgálni kell ezzel összefüggésben, hogy a beavatkozó a felperesek által korábban betöltött munkakörökre kölcsönzött-e munkaerőt. A bíróság megítélése szerint annak ellenére, hogy a felperesek munkaerő-kölcsönzést a közigazgatási eljárásban nem bizonyítottak, nem valószínűsítettek, ez a tény a perben előterjesztett e tárgyú kereseti kérelmük és bizonyítékaik figyelembe vételét, érdemi elbírálását nem zárja ki, figyelemmel a Pp. 164.§-ára, 336/A.§-ra, a Legfelsőbb Bíróság 2/2007. számú tanácselnöki vélemény 4. pontjára is. A felperesek által a perben valószínűsített munkaerő-kölcsönzés tényére figyelemmel a további bizonyítás az alperest terheli. Az alperes ezt elmulasztotta, a tényállást nem tisztázta, amely a bíróság szerint olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amely az ügy érdemére kihatott, ezért ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.

Az új eljárásra előírta - a perben csatolt iratokra is figyelemmel - a II., III., V.r. felperesek újbóli foglalkoztatásáig, a többi felperes vonatkozásában az új határozat hozataláig terjedő teljes időszakra kiterjedően a munkaerő-kölcsönzés vizsgálatát - ezen belül annak vizsgálatát is, hogy a felvett vagy a kölcsönzött munkavállalók a felperesek által is ellátható munkakört töltötték-e be, az álláshelyet a felperesek védett tulajdonságuk miatt nem kapták-e meg. Előírta továbbá a szükséges bizonyítás lefolytatását követően a kérelemről való ismételt döntés hozatalát.

A jogerős ítélet ellen az alperes és az alperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

Az alperes rendkívüli jogorvoslati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra

utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az Ebktv. 8.§-ába ütközően állapította meg, hogy a felperesek a csoportos létszámleépítéssel nem érintett, folyamatosan munkát végzőkkel vannak összehasonlítható helyzetben. Hangsúlyozta, hogy különböző jogi helyzetben lévők nem hasonlíthatók össze, őket összevetve nem vizsgálható a kedvezőtlenebb bánásmód. Összehasonlíthatóság a kölcsönzött munkavállalókkal szemben sem áll fenn. A hatóság hatáskör hiányában nem vizsgálhatja az állásidőn tartás feltételeit az eljárás indulásakor hatályos a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 169/B.§ (1) /helyesen (2)/ bekezdés a) pontja [illetve az Ebktv. később hatályba lépett 14.§ (1) bekezdés a) pontja] értelmében, ezért az a kérdés, hogy a beavatkozó milyen okból nem tudott munkát biztosítani, csak munkaügyi jogvita tárgya lehet a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 285.§ (1) bekezdése szerint. Tévedett tehát a bíróság, amikor az alperest a hatáskörét meghaladó tényállás feltárására és tények vizsgálatára kötelezte az ítélettel elrendelt új eljárásban. Hivatkozott arra is, hogy a bíróság ítélete a Pp. 221.§ (1) bekezdésébe ütközik, mert a bíróság a felperesek által „ellátható” munkakörökre nézve anélkül írt elő vizsgálatot, hogy megindokolta volna mit ért „ellátható munkakörön”. A munkavállalónak egy adott tevékenység ellátására való képessége és egy adott munkakör betöltésére előírt feltétellel való rendelkezése nem ugyanazt jelentik, nem azonos fogalmak. A bíróság figyelmen kívül hagyta a beavatkozónak a közigazgatási eljárásban és a perben, a 9. és 14. sorszámú beadványban tett nyilatkozatait, mely szerint kölcsönzött munkavállalókat nem foglalkoztat, a felperesek munkakörében senkit nem foglalkoztat. Az új munkavállalók munkaköre eltér a felperesek által korábban betöltött munkakörtől. A bíróság megsértve a Pp. 3.§ (2) bekezdését, 215.§-át, 339.§ (1) bekezdését túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, továbbá a Pp. 339/A.§-ba ütközően, törvénysértően a határozathozatal után bekövetkezett tényeket, körülményeket is megvizsgált. A bíróság a panasztól eltérően, a hatóság által vizsgált időszakról eltérően, az újabb határozat hozataláig terjedő időtartamra rendelte el az állásidőn tartás és a munkaerő-kölcsönzés vizsgálatát. Az új eljárásban a hatóság ismételten csak a panaszt vizsgálhatja, azaz azt, hogy 2012. márciustól a panasz benyújtásáig eltelt időben az Ebktv. 8.§ s) pontja megsértésre került-e. A bíróság a határozatot a Pp. 339/A.§-a alapján csak a határozathozatalakor fennálló tények alapján vizsgálhatja felül, munkajogi kérdések vizsgálatára hatásköre nem áll fenn. Az új határozat hozataláig terjedő időtartamra kiterjedő vizsgálat lehetetlen is. Sérelmezte, hogy a bíróság a bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte, a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglaltakat nem tartotta be. Ítéletében tévesen, iratellenesen rögzítette azt, hogy a felperesek a kérelmüket kiegészítették, mert nem kiegészítésről volt szó, hanem bizonyítási indítvány előterjesztéséről. Hangsúlyozta, hogy amire a hatásköre

nem terjedt ki, arra bizonyítást sem folytathatott le.

Az alperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 339/B.§-át, 349.§ (1) bekezdés a) pontját, az Ebktv. 2.§-át, 8.§-át, 14.§-át, 19.§ (1) bekezdés a) pontját, 22.§ (1) bekezdés a) pontját, a Munka törvénykönyvről szóló, korábban hatályban volt 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mtv.) 151.§ (4) bekezdését, az Mt. 51.§ (1) bekezdését, 146.§ (1) bekezdését, 285.§ (1) bekezdését. Előadta, hogy a bíróság tévesen, munkaügyi kérdéseket, az állásidőn tartás indokoltságát vizsgálta, hatáskör hiányában. Az alperes az állásidőn tartást az Ebktv. 14.§-a értelmében a 8.§-a szerinti hátrányos megkülönböztetés megvalósulása körében vizsgálta, ezen túlmenő vizsgálat nem rendelhető el, arra az alperes - mivel a hatáskörét meghaladja - nem kötelezhető. Kiemelte, hogy a bíróság az összehasonlító csoportot is tévesen állapította meg. Az egyenlőként való kezelés különböző jogi helyzetben lévők összehasonlítása esetén nem merülhet fel, így az egyenlő bánásmód megsértésnek vizsgálata sem végezhető el. A beavatkozó szerint a bíróság azt is tévesen állapította meg, hogy a felpereseket - a tévesen meghatározott összehasonlító csoporthoz képest - hátrány érte az alacsonyabb jövedelem miatt. A hátrány nem általában vizsgálándó, hanem az összehasonlítható helyzetben levő személyekhez képest. A bíróság azonban nem vizsgálta, - feltéve hogy az összehasonlíthatóság fennállna - hogy valóban hátrány-e munkavégzés nélkül munkabért kapni.

Kiemelte, hogy a munkaerő-kölcsönzést illetően a bíróság a valószínűsítés megtörténtét és azt, hogy a bizonyítási kit terhel, tévesen állapította meg, figyelmen kívül hagyva azt az alapvető ténytet, hogy az alperes hatásköre munkaügyi kérdések vizsgálatára nem terjed ki. Hangsúlyozta, hogy - a bíróság megállapításával szemben - a felperesek részéről a munkaerő-kölcsönzésre való hivatkozás nem felel meg a valószínűsítés követelményének. A bíróság tévesen rögzítette ítéletében, hogy az alperesnek e körben vizsgálgódnia kellett volna és hogy a beavatkozó nem a teljes, hanem csak egy rövid időszakra vonatkozóan csatolt kimutatást az alkalmazott munkavállalókról. Ilyen kimutatás készítésére felhívás az alperes részéről nem is volt. A kérdés munkaügyi jellege ellenére a perben is nyilatkoztak arra, hogy kölcsönzött munkaerőt nem foglalkoztattak. A perben kimutatást is csatoltak (9. számú beadvány), azonban a bíróság ezeket figyelmen kívül hagyta és az igazolt tények ellenére jogséértően, további bizonyítást írt elő. Az ellátható munkaköröket is tévesen ítélte meg a bíróság. Az öt felperes közül csak kettőnek, a II-III.r. felperesnek, a munkaköre a repülőgép kiszolgáló berendezés kezelői munkakör, akikre a 15. számú jegyzőkönyv mellékleteként csatolt kimutatás vonatkozik. Az érintett felpereseket a beavatkozó már 2013. február 1-től, illetve március 20-tól alkalmazza, így irreleváns, hogy a valamely

személyeket ezen időpontokat követően, ugyanezen munkakörben alkalmaz-e. A bíróság ezért a listán szereplők foglalkoztatásának vizsgálatát tévesen rendelte el. Tévesen rendelte el ennek vizsgálatát az I. és IV.r. felperesek vonatkozásában is, akik nem az említett kezelői munkakörben, hanem attól eltérően, catering gépkocsivezető, illetve catering rakodói munkakörben voltak foglalkoztatva korábban. A listán a felperesek nem is munkaköröket, hanem munkafeladatokat jelöltek meg, amelyek egymástól eltérő fogalmak. A munkakör szempontjából annak van jelentősége, hogy azt valaki képzettsége, végzettsége, gyakorlata alapján el tudja-e látni, nem pedig annak, hogy valamely feladatot valaki el tud-e látni. Hangsúlyozta, hogy mindezek vizsgálatára csak akkor kerülhetett volna sor, ha a felperesek egyáltalán a jogsértést, azaz azt valószínűsítették volna, hogy az egyenlő bánásmód személyüket és munkakörüket illetően megsértésre került. Kifejtette, hogy a védett tulajdonság és a hátrány közötti ok-okozati összefüggés bizonyításának hiányában nem állapítható meg jogsértés. Nem értékelhető hátránként, ha a munkáltató az állásidőn tartott személynek az Mtv., az Mt. szerinti, törvényes járandóságot fizeti ki. A perben a bizonyítás a felpereseket terhelte, akik ennek a kötelezettségüknek nem tettek eleget.

A felperesek a felülvizsgálati tárgyaláson előterjesztett felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályban tartását kérték. Kiemelték, hogy a hatóság a tényállást nem tisztázta, az összehasonlító csoport hiányát tévesen állapította meg. Álláspontjuk szerint, mivel az Ebktv. feltételes megfogalmazást tartalmaz, összehasonlító csoport hiányában „hipotetikus” összehasonlító csoport is felállítható és a hátrányos megkülönböztetés vizsgálható. Sérelmezték, hogy a munkakörök átnevezésre kerültek, az I. és IV.r. felperes olyan munkaköröket töltöttek be, amely munkakörök által ellátandó feladat egy működő reptéren nem nélkülözhető.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelmek keretei között, az abban megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül, melynek eredményeként azt állapította meg, hogy az alperes és az alperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelme alapos.

A Kúria elsődlegesen azt kívánja kiemelni, hogy közigazgatási eljárásban a hatósági vizsgálat kereteit a hatóság hatásköre és a kérelem (panasz) szabja meg. A bizonyítás az esélyegyenlőségi eljárásokban sajátosan alakul, az Ebktv. 19.§ (1) bekezdése értelmében a kérelmezőknek (azaz a felpereseknek) kellett a jogsértést és a védett tulajdonság fennállását valószínűsíteniük. Csak valószínűsítés esetén kellett az Ebktv. 19.§ (2) bekezdése értelmében a munkáltatónak (a beavatkozónak) azt bizonyítania, hogy az egyenlő bánásmód követelményét betartotta.

A felperesek a kérelmükben - amely egyúttal a bírósági felülvizsgálat korlátait jelenti -, azt kifogásolták, hogy hátrányos megkülönböztetés érte őket azzal, hogy az alperesi beavatkozó érdek-képviseleti tisztségük miatt 2012. márciusától állásidőre küldte őket. A hátrány abban áll, hogy kevesebb jövedelemhez jutnak azokhoz képest, akik dolgoznak. Közvetett hátrányos megkülönböztetésre is hivatkoztak azzal, hogy a tisztségviselőket nagyobb számban érintette az állásidőre küldés. Az alperes az állásidőre küldés körében helytállóan állapította meg, hogy annak megalapozott, valós indoka a beavatkozót ért kedvezőtlen gazdasági helyzet változása és az emiatt alkalmazott csoportos létszámleépítés volt, nem a felperesek által hivatkozott tisztség betöltése. A beszerzett adatok alapján az sem volt megállapítható, hogy az állásidőre küldés a tisztség betöltésével ok-okozati összefüggésben állt volna, vagyis, hogy az érdek-képviseleti tisztséget betöltőket nagyobb számban küldték volna állásidőre.

Hangsúlyozza Kúria az állásidőn tartással összefüggésben, hogy a hátrányos megkülönböztetés vizsgálatakor először az összehasonlítható helyzetben levőket kell meghatározni, majd azokhoz képest kell vizsgálni azt, hogy a kérelmezők hozzájuk képest hátrányosabb helyzetbe kerültek-e, az ok-okozati összefüggés fennáll-e a védett tulajdonság és a sérelem/hátrány között.

A bíróság az összehasonlítható helyzetben levő csoportot tévesen határozta meg. A felperesek nem hasonlíthatók össze azokkal, akiket a csoportos létszámleépítés nem érintett, továbbra is dolgozhattak. A létszámleépítéssel érintettek ugyanabba a csoportba tartoznak mint a kérelmezők, mert őket is állásidőre küldték, így azokkal összehasonlíthatók lennének a kérelmezők, de a felpereseknek az állásidőre küldést követően a munkaviszonyuk nem szűnt meg más állásidőre küldött munkavállalóhoz képest, ezért ebben a csoportban is speciális csoportot képeztek, akik nem hasonlíthatók össze a munkavállalók semmilyen más csoportjával, így összehasonlíthatóság hiányában a hátrány sem volt vizsgálható. A hatóság ezért helytállóan állapította meg, hogy nincs a felperesekkel összehasonlítható helyzetben levő csoport, ennek hiányában pedig nem állapítható meg, hogy az állásidőn tartással hátrányos megkülönböztetés valósult volna meg. A felperesek által hivatkozott „hipotetikus” összehasonlító csoport felállítása minden jogszabályi alapot nélkülöz, ilyen csoport felállítása nem is teszi vizsgálhatóvá a hátrányos megkülönböztetést.

A felpereseknek az a kifogása, hogy az állásidőn tartás indokolatlan volt, mert a beavatkozó foglalkoztathatta volna őket, a közigazgatási eljárásban való valószínűsítés hiányában, érdemben a perben nem vizsgálható. A bíróság ezzel ellentétes álláspontja téves és törvénysértő az alábbiak miatt:

A bíróság a felperesek munkaerő-kölcsönzésre tett állításait anélkül vette figyelembe, hogy a sajátos bizonyítási szabályokra, a valószínűsítés követelményére, az alperes hatáskörére figyelemmel lett volna. A munkaerő-kölcsönzésre vonatkozó bizonyítási indítványok elutasítását, e körben a bizonyítás hiányát anélkül értékelte súlyos eljárási szabálysértésnek, hogy vizsgálta volna elsődlegesen az alperes hatáskörét, valamint azt, hogy a hatáskör fennállása esetén a felperesek az alperesi eljárás során szolgáltatottak-e olyan bizonyítékot, amely a jogsértést kellőképpen valószínűsítette volna, így a bizonyításnak egyáltalán helye volt-e. A bíróság tévesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy az alperesi eljárásban a valószínűsítés elmulasztása ellenére a perben ez a mulasztás pótolható. A bírósági eljárásban az alperes által elkövetett eljárási jogsértés orvosolható, de nincs helye az alperesi határozat hatályon kívül helyezésének és új eljárás elrendelésének, ha a kérelmező(k) mulasztott(ak), és a mulasztás folytán a határozatnak nem volt része az adott jogkérdés vizsgálata vagy hatáskör hiánya okán nem is lehetett a határozat része, azaz a döntés tárgya az adott jogkérdés.

Az alperes mulasztásaként nem értékelhető, hogy az állásidőn tartással összefüggésben nem vizsgálta a munkaerő-kölcsönzést, mert ez nem tartozott az eljárás indulásakor hatályos Ket. 169/B.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a hatóság hatáskörébe. Az állásidőn tartás csak az egyenlő bánásmód követelményével összefüggésben vizsgálható, azaz abban a körben, hogy az állásidőn tartásra volt-e megalapozott, az egyenlő bánásmódot nem sértő indok. De az állásidőn tartás munkajogi indokoltsága, munkaerő-kölcsönzés esetleges alkalmazásának indoka nem az alperes hatáskörébe tartozó kérdés, az vita esetén munkajogi per tárgya lehet.

A felperesek állásidőn tartásával összefüggésben a sérelmezett munkáltatói intézkedéseknek a védett tulajdonsággal való összefüggése nem volt megállapítható. Az alperesi beavatkozó indokát adta annak, hogy miért nem tudta foglalkoztatni a felpereseket, miért küldte őket állásidőre. A felperesek ezt az indokot - azaz az alperesi beavatkozó gazdasági helyzetének kedvezőtlen változását, a csoportos létszámleépítés szükségességét -, nem tudták cáfolni, ezért ezt a tényt, mint valós indokot kellett elfogadni. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a perben csak azt kellett vizsgálni, hogy az elmulasztott bizonyítás - annak lefolytatása esetén - szolgált volna-e olyan bizonyítékkal, amely a felperesi panasz megalapozottságát és az alperesi döntés megalapozatlanságát támasztotta volna alá. A bíróság által figyelembe vett felperesi nyilatkozatból nem volt olyan következtetés levonható, hogy a felpereseket védett tulajdonságuk miatt hátrányos megkülönböztetés érte az alperesi beavatkozó részéről a foglalkoztatással összefüggésben, és arra sem volt bizonyíték, hogy védett tulajdonságuk miatt hátrányos megkülönböztetésben részesültek. E körben a bíróság elmulasztotta

értékelni a beavatkozó által tett nyilatkozatokat, mind a munkakörök betöltetlenségére, mind a kölcsönzött munkaerő alkalmazásának hiányára.

Mindezen körülményekből megállapítható, hogy a felperesek által hiányolt bizonyítás, annak lefolytatása esetén, sem eredményezte volna a felperesek számára kedvező döntés hozatalát, így a bizonyítás elmaradása az alperesi határozat jogsértésének megállapítására nem vezethetett, az elsőfokú bíróság erre a következtetésre tévesen jutott, a jogsértést megfelelő jogszabályi indok nélkül állapította meg és e körben az ítélete indokolása is hiányos, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat sem értékelte a döntése meghozatalakor.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a Pp. 206.§ (1) bekezdését, 221.§ (1) bekezdését, a Ket. 169/B.§ (2) bekezdés a) pontját megsértette, az alperes az Ebktv. 8.§-ban foglalt rendelkezés tekintetében a jogsértés elkövetésének hiányát jogszerűen állapította meg és a kérelmet törvényesen utasította el. A Kúria ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperesek alaptalan keresetét a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján elutasította.

A pervesztes felperesek a Pp. 78.§ (1) bekezdése, 82.§ (1) bekezdése értelmében egyetemlegesen kötelesek az alperesi beavatkozó jogi képvisellel felmerült elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költsége, továbbá az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére, amelyeknek az összegét a Kúria a kifejtett munkával arányban állóan állapította meg. Az alperesnek az elsőfokú eljárás során jogi képviselő hiányában felszámítható költsége nem merült fel, ezért arról a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján rendelkezni nem kellett.

A felperesek a le nem rótt kereseti, felülvizsgálati illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek az államnak megfizetni.

Budapest, 2015. március 11.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. a tanács elnöke,
Gizella sk. előadó bíró, Dr. Tóth Kincső sk. bíró

Dr. Márton

A kiadmány hitelül:

tisztviselő